

Sudoměřské peřeje

Nikdy jsem si nemyslel, že se stanu pastýřem. Nemyslím tím pastýře profesionála, ale člověka, za kterým někdo půjde s oddanou důvěrou. A stalo se. Na posledním letošním výletu pro veřejnost jsme kdesi se skupinou potkali tři zvířátka. Kozičky malé velikosti, které k nám přiběhly a loudily o kus žvance. Zkušenost říká nic nedat a tupě odejít. Jenže uhlídejte si své stádo.

A tak se stalo, že skupinky byly dvě. Lidská a zvířecí. Marné bylo odhánění. Bílí nezbedové se k nám stále vraceli. Když už jsme došli k další vsi, celá situace stála za zamyšlení. Nakonec jsme se mezi sebou dohodli, že se se vydáme k nedalekému jezu na Otavě a cestou se budou členové skupiny ztrácet mezi stromy, keři a v záhybech cesty. Povedlo se. Poslední se ztratila moje manželka. Přes rameno jsem viděl, jak se otáčí a vrací se. Malí sudokopytníci chvíli pohlédli na mizející postavu, ale protože jsem šel dál, dali se opět za mnou.

Vedl jsem je cestou necestou. Skrze mokřad, husté křoví, mezi oky tůněk. Jen jsem jim dal chvilku času, aby jejich malé nožky překonaly popadané kmeny. Odměnou byl hlas cupitaní v listí. Nebo letmé drenutí do nohou či meknutí. Prošli jsme hájem, kde by se lidské mládě možná ztratilo, a potom jsme se přiblížili místu, kde už měli krajinu poznávat. Snad pachovým řízením nebo jemným šumem se jim ozvalo malé hovězí dobytče, se kterým sdíleli ohradu. Jedna z koziček zamečela a dobytče odpovědělo. Ztracenci se našli.

Soudržnost zvířat byla navázána. Přestal jsem být nechtěným vůdcem a stal se posledním. Chlupáčové mě předběhli. Jen první z nich, ten, který mně narážel do nohou, se ohlédl a zaváhal. Možná poděkoval. Nebo se chtěl vrátit. Pastýřský klacek změnil svou funkci průdčovskou na hrozící. Nějaké to zařvání a potom jsem se tiše otočil a zmizel v mokřadním lůnu. Skoro mně chyběli, chundeláci přívětiví. Tak to však chodí. Byl čas vánoční.

